

The Blind Poet - Jan Lauwers & Needcompany: De puinhoop van de geschiedenis

Guido Lauwaert Opiniemaker

13/05/15 om 12:08 - Bijgewerkt om 13:17

Zowel beeldend als literair is de nieuwe productie van Jan Lauwers & Needcompany een streling voor oog en oor, na afloop blijft de toeschouwer met een gevoel zitten dat er inhoudelijk meer uit te halen viel. *The Blind Poet* is nog niet droog. Pen as pencil vallen meer op dan wat al geschilderd en geschreven is.

© .

Over het spel geen kwaad woord. Dat heeft de productie te danken aan de focus op het eigen gezelschap. De zeven zonen [m/v] van vader Abraham mochten om beurt hun verhaal doen. Op hun typische wijze en met behoud van hun eigen naam. Jan Abraham Lauwers heeft ze alle vrijheid gegeven. Zijn aandeel is dat hij hun expressionisme niet getemd maar gestemd heeft, en er een verhaal in stak.

De gebakken peren

Het begint bij Godfried van Bouillon. Door die ridder - met een flinke por van de paus, die lekker op zijn eigen goud bleef zitten - is uitgebroken wat juist verhindert moest worden: de invloed van de Islamitische op de Christelijke beschaving. Met succes. Helaas heeft het succes een averechts effect gehad. Het is zoals het eten van wild. Het zijn zulke edele dieren dat het slachten en bereiden een schande is. Eenmaal men echter de keuken ruikt en van de schotel heeft geproefd, zegt de gourmand: Hmm! Wel lekker. En is verloren. Zo ook de Christelijke beschaving. Door Jeruzalem te veroveren is de strijd gewonnen én verloren. En nu zitten we met de gebakken peren. Een millennium later, een kniesoor die over enkele jaren struikelt, zitten geestelijke en wereldlijke leiders manieren te zoeken om de Westerse identiteit te behouden. Te laat. De vermenging van rassen en culturen is een feit. Elk van ons is iedereen en heeft zijn verhaal... van afkomst en identiteit. Dat is de ziel van *The Blind Poet*.

Het thema

Kannibalisme in de letterlijke zin van het woord mag voor 99% verdwenen zijn, het zit nog volop in ons geestelijk DNA. Elk verhaal van Abrahams zeven zonen, nogmaals m/v, heeft zijn eigen kost en inwoon, maar is een variatie op het thema van de voorstelling, 'De Puinhoop van de Geschiedenis'. De zeven zonen spelen, dansen, spreken de waarheid en de werkelijkheid, met, althans voor uw proever, als hoogtepunt de dans van Anna Sophia Bonnema. Zij verbeeldt het decadent leven aan het hof van Louis XIV met als top-act Sheherazade. Met deze dans vermengen zich naadloos Westerse en Oosterse cultuur. De zeven verhalen vloeien samen aan het slot. Het [dode] paard wordt schitterend mimisch herboren door zes spelers, want van acteurs of actrices kan je niet spreken in het Circus van de Heilige Geest van Needcompany, met als ruiter Grace Ellen Barkey. Zij is Penthesilea, pausin Johanna, Jeanne d'Arc, Elisabeth II, Frau Merkel, maar evenzeer een van de vier ruiters van de Apocalyps.

De manco's

Allemaal mooi en wel, waren er de manco's niet geweest. Eén: er is een pauze. Good joke... bad moment [met dank aan *Chinatown* en het briljante script van Robert Town]. De ban tussen publiek en voorstelling wordt door de pauze beschadigd. Twee: een paar verhalen blijven te oppervlakkig, zijn te persoonlijk. Je ziet het verband, maar ze hebben te weinig connectie met het thema. Missen de boot. Peddelen er achteraan. Soms komen ze naderbij door een goeie stroming, maar verliezen terrein door een plotse windvlaag. Het blijft laveren. Drie: Het slordige gebruik van enkele attributen. Vooreerst, het danstapijt. Mooi er een zee van te maken, maar algauw wordt het brutaal opgerold en aan de kant gegooid. Vervolgens, de twee kruisvaarders. Technische hoogstandjes, dat wel, maar ze lopen figuurlijk verloren in het Amerikaanse aandeel van het verhaal. Zijn het veroveraars van het Wilde Westen [with a gun, a cowboy hat and a 5 string banjo], of ontsnapt uit de stripwereld van Art Spiegelman and company? Ten slotte, de ballon. Hij wordt opgerold, gebold en zakt even later in. Is hij het Opperste Denken met zijn vele tepels, of de Lupa Capitolina, de moederwolvijn van de Westerse Orde en Tucht?

Vallende steekjes

D'accord, iedereen mag bij elk onderdeel of het geheel zijn eigen verhaal verzinnen, maar de toeschouwer wenst ook dat van de regisseur te kennen. En hier laat Jan Lauwers een paar steekjes vallen. Waarschijnlijk zullen zij de komende dagen gefatsoeneerd worden, maar de indruk zal blijven bestaan dat de repetitieperiode saai was, maar taai het afwerkingsproces dat op de première volgde. Hoe dan ook, *The Blind Poet* - met als inspirator voor de titel de blinde dichter Abu al'ala al Ma'ari, wiens gedichten filosofische spelerei-en waren op een Oosters humanisme - is een prachtig exposé hoe wreed en onlogisch de wereld in elkaar steekt. De voorstelling is het heden en toont aan dat wat komt geen grote toekomst te wachten staat, door een versleten verleden. De multimedia is mooi, maar zal niet de wereld redden. Net zomin als de kunst dat kan. Maar die kan tenminste de ondergang afremmen. En dat heeft Jan Lauwers met deze productie, een zoveelste sociale missie van Needcompany, sterk benadrukt.

Guido Lauwaert Gent, 2015-05-13

THE BLIND POET - auteur, regisseur en scenograaf Jan Lauwers - productie Needcompany - coproductie Kunstenfestivaldesarts & Kaaitheater - www.kdfa.be & www.needcompany.org

